

ΜΙΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Όκτ-βρίου

2. 10 π. μ.—
Τὴν περασμένη νύχτα κοιμήθηκα ἡσυχῶς χωρίς νά ὀνειρευτώ τίποτε. Ἐν τούτοις σήμερα αἰσθάνομαι, παραδόξως, περισσότερή ἀδυναμία καί ἀδιαθεσία γενική. Αὐτό εἶνε ἀνεξήγητο καί δέν ξέρω πού νά τὸ ἀποδώσω. Σήμερα θά ζητήσω ἀπὸ τὸν κ. Σουάρδ μιά δόσι ὀπίου, γιὰ νά μπορέσω νά κοιμηθῶ πολὺ καί ν' ἀναλάβω τὰς δυνάμεις μου. Τὸ πρωὶ ἐπῆγα στὴν κλινικὴ τοῦ κ. Σουάρδ. Ὁ Ρένφιλδ ζήτησε νά μέ ἰδῇ. Μόλις μ' ἀντίκρουσε μ' ἐχαϊρέτησε θερμὰ καί μοῦ ἐτίμησε τὸ χεῖρ. Φαινόταν πολὺ λυπημένος καί συγκαταβόσκων καί ἐγὼ πολὺ.

Ἡμερολόγιον τοῦ Γινάθην Ἀρκερ.

Όκταβρίου 1. Ἑσπέρης.—Ὅπως εἶχαμε ἀποφασίσει ἐπῆγα πρὸς συνάντησιν τοῦ Θωμά Σελλίγγ, σὺν Βένθαλ Γόρνι, γιὰ νά μάθω γιὰ τὰ ὑπόλοιπα κιβώτια τοῦ κόμητος Λράκουλα. Ὁ Θωμὰς Σελλίγγ δέν θυμότανε καλὰ τὰ τῆς μεταφοράς τῶν κιβωτίων καί με παρέπεμψε στὸν καραγωγέα πού μετέφερε αὐτά, τὸν Σμόλλετ, σὺν Βάλονορθ. Πῆρα ἓνα ἀμιάκι μ' ἑτρεῖα γρήγορα-γρήγορα, χωρίς νά χάω καιρὸ σὺν Βάλονορθ, ὅπου βρήκα εὐτυχῶς ἀμέσως τὸν Σμόλλετ. Ὅταν τοῦ μίλησα γιὰ τὴν μεταφορὰ τῶν κιβωτίων θυμῆθηκε ἀμέσως περὶ τίνος ἐπρόκειτο καί ἐβγάλε καί συμβουλευτικὰ τὸ σημεῖωμά του. Πραγματικῶς εἶχε σημειώσει σ' αὐτὸ τὴν μεταφορὰν 10-12 κιβωτίων σὺν Τσιζάνδ Σέρητ ἀριθμ. 197 καί εἰς Τζαμείκα Λέιν, Βέρμοντον.

Εὐχαρίστησα τὸ Σμόλλετ, τοῦ ἔδωκα κάποιον φιλοδώρημα κ' ἔφυγα. Στὸ δρόμῳ σκέφτηκα ἀρετὰ περὶ τοῦ τρόπου πού θά ἔπρεπε νά ἐνεργήσουμε στὸ ἐξῆς. Εἶχαμε δύο διευθύνσεις, στὰς ὁποίας ὁ κόμης εἶχε μεταφέρει μερικὰ τῶν κιβωτίων του. Δέν ὑπῆρχεν ἐν τούτοις ἀμφιβολία, ὅτι δέν θ' ἀφῆσεν ὅλα τὰ κιβώτια στὰ μέρη αὐτά. Θά μετέφερε μερικὰ ἐπὶ περὶ τῶν τμημάτων αὐτῶν τὸ πῶλεως. Μὲ ἄλλους λόγους φαινότανε καθαρὰ πὺς ὁ κόμης εἶχε προτιμήσει ὡς χρυσόφιγγο κτήρια εὐρισκόμενα στὰ ἄκρα τοῦ Λονδίνου, ὥστε νά μπορῇ νά ἀργιάζῃ σ' ἀλόκληρη τὴν πόλιν, πότε ἐδῶ καί πότε ἐκεῖ.

Ὅταν ἐγγύρισα σὺν σπῆτι βρήκα ὅλους τοὺς φίλους μου ἐκεῖ. Μοῖ ἔκαμεν ἰδιαιτέρας ἐντύπωσιν ἡ ἀφρότης τῆς Μίνας. Ἰσως τὴν στενοχωρεῖ καί τὴν λυπεῖ ἡ σκέψις ὅτι ἐνεργοῦμεν τὰς ἐρεῖνας μας, χωρίς νὰ τῆς ἐμπιστευόμεθα τίποτε. Αὐτό, ἄλλωστε, μὲ θλίβει κ' ἐμένα.

Ὅταν ἡ Μίνα ἀπεσπάρθη σὺν δωμάτιῳ τῆς μίλησα σὺν Βάν Ἐλισγ καί σὺν ἄλλοις φίλοις μου γιὰ τὰς ἐνεργείας πού ἔκαμα.

— Αὐτὰ πού ἐμίνατε, μοῦ εἶπεν ὁ καθηγητής, εἶνε ἀρετὰ γιὰ σήμερα. Ἄν στὰ μέρη αὐτὰ πού σοῦ ὑπέδειξεν ὁ Σμόλλετ βροῦμε καί τὰ ὑπόλοιπα κιβώτια τοῦ τέρατος πού καταδιώκουμε, τότε, ἀσφαλῶς, δέν θά μᾶς ξεφύγῃ. Πάντως θά ἴδωμε...

Σε λίγο οἱ φίλοι μου ἔφυγαν, ἀφοῦ συνηγορήθημεν νά ξαναδωθῇμε τὴν ἐπομένην. Ἐπῆκα κάποιον σὺν δωμάτιῳ πού ἐκοιμᾶτο ἡ Μίνα καί συνέχισα τὸ ἡμερολόγιό μου, δακτυλογραφήσας καί μερικὰ ἀντίτυπα γιὰ τοὺς φίλους μου.

Κύτταξα τὴν Μίνα καί εἶδα πὺς κοιμᾶται ἡσυχῇ. Ἡ γλωμάδα ἐν τούτοις δέν ἔλειπε. Πιστεύω ὅμως πὺς θά συνέλθῃ ἐντελῶς ὅταν ξαναγυρίσουμε σὺν σπῆτι μας, σὺν Ἐξέτερ κ' αὐτὸ δέν θ' ἀργήσῃ νά γίνῃ...

Ἡμερολόγιον τοῦ ἱατροῦ Σουάρδ.

Όκτ-βρίου 1.—Ὁ Ρένφιλδ ἐξακολουθεῖ νά μὲ ἀπασχολῇ. Σήμερα τὸ πρωὶ ἐπροσπάθησα νά μάθω τὸ μυστικόν, τὸ ὁποῖον δέν θέλησε νά μᾶς πῇ ὅταν ζητοῦσε νά τὸν ἀφήσουμε νά φύγῃ ἀπὸ τὴν κλινικὴν. Αὐτοσχῶς ὅμως δέν κατόρθωσα τίποτε. Ὁ Ρένφιλδ ἐφάνηκε πολὺ ἐπιφυλακτικὸς. Ἄρχισε ἐν τούτοις νά μοῦ μιλᾷ καί πάλιν γι' ἀλλόκοτα πράγματα. Μοῦ εἶπε ὅτι ἓνας ἀνθρώπος θά μπορούσε νά ζήσῃ αἰωνίως, ὅπως ὁ Θεός, ἂν κατόρθωνε νά συγκεντρώσῃ σὺν ἑαυτοῦ τὸν τὰς δυνάμεις τῶν ἄλλων ὑπάρξεων.

ὑποπεύθηκα τὶ ἐννοοῦσε μ' αὐτό. Ἦθελε νὰ πῇ ἀσφαλῶς πὺς ἓνας ἀνθρώπος θά μπορούσε νά παρατείνῃ τὴν ζωὴν του ἀπ' ἀπειρόν πίνων αἷμα !..

Τὸν ρώτησα πλῆγίως ἂν πραγματικῶς αὐτὸ ἐννοεῖ, ἀλλὰ δέν κατόρθωσα νά τοῦ ἀποσπᾶσω λέξι. Ὅταν μάλιστα ἐνόησε πὺς ἐμπῆκα σὺν νόημῃ τῆς ὁμιλίας του ἐταράχθηκε τρομερὰ κ' ἐσιώπησε. Στὸ πρόσωπό του ἐξωγαρίστηκε ἡ πονηρία καί ἡ ὑποκρίτης καί τὰ μάτια του ἀστράψαν γεμάτα καῖα.

Ὅλα αὐτὰ ἀρχίζουν νά μέ ὑποψιάζουν. Τώρα πλέον εἶμαι βέβαιος πὺς ὁ κόμης ἐπηρεάζει τὸν Ρένφιλδ. Τοῦτο εἶναι ἀναμφισβήτητο. Καί ὑπάρχει πλέον κίνδυνος μήπως τὸν κ' χρησιμοποιήσει γιὰ τὰ κακοῦργα του σχέδια.

Ἀργότερον.—Ἀφοῦ ἐπεσκέφθην καί τοὺς ὑπολοίπους ἀσθενεῖς μου ἐπῆγα σὺν ξενοδοχείῳ καί εἶδα τὸν Βάν Ἐλισγ, σὺν ὁποῖο εἶπα τὰς ὑποψίας μου. Ὁ καθηγητὴς βρήκε τὸ πρᾶγμα σοβαρὸ κ' ἀρχισε νά σκέπτεται. Κατόπιν με παρεκάλεσε νά τὸν οδηγήσω σὺν Ρένφιλδ. Ἐγυρίσαμε μαζὺ σὺν φρενοκομίῳ κ' ἐτοιμαζόμεθα νά μῖπουμε σὺν δωμάτιῳ τοῦ Ρένφιλδ ὅταν τὸν ἀκούσαμε νά τραγουδᾷ εὐθῆμα, πρᾶγμα πού πολὺ σπανίως ἔκαμεν. Μόλις ἀνοίξαμε κ' ἐμπήκαμε μέσα εἶδαμε πὺς ἐπεριπατοῦσε ἐπάνω-κάτω, εὐθῆμος ὅσον ποτὲ.

Τὶ ἐπροκαλοῦσε ἀραγε τὴν χαρὰ του αὐτὴν; Ὁ καθηγητὴς προσεπάθησε νά τὸν κάμῃ νά μιλήσῃ, μὰ ἐστάθη ἀδύνατον νά τοῦ πᾶρῃ λέξι. Ἐξακολουθοῦσε νά πηγαίνεσθαι σὺν δωμάτιῳ ἀδιαφορῶντας γιὰ τὴν παρουσίαν μας. Τοιούτοτρόπος ἐφύγαμεν ἐντελῶς ἀπαραίτοι.

Όκτ-βρίου 2.—Διὰ νά εἰμεθα πάντοτε σχεδὸν μαζὺ καί νά εὐρισκῶμαι καί ἡ κ. Ἀρκερ ἐν πλήρει ἀσφαλείᾳ ἐπρότεινα σὺν κ. Ἀρκερ νά ἐγκατασταθῶν στὴν κλινικὴν μου, εἰς ἐντελὴς ξεχωριστὸ καί ἀνετο διαμέρισμα. Ὁ κ. Ἀρκερ τὸ ἐδέχθηκε αὐτὸ καί μ' εὐχαρίστησε θερμῶς. Τὴν νύχτα πρὶν πάω νά κοιμηθῶ διέταξε νά μείνῃ ἓνας νοσοκόμος φρουρὸς σὺν διάδρομῳ, μπρὸς τὴν πόρτα τοῦ Ρένφιλδ καί νά ρθῇ νά με εἰδοποιῇ ἀμέσως μόλις θ' ἄκουε κανένα ὁποῖο θόρυβον.

Ἡ νύχτα ἐπέρασε ἐν τούτοις ἡσυχᾷ. Τὸ πρωὶ εἶδα τὸν νοσοκόμῳ πού παραρῶλε τὸν Ρένφιλδ καί τὸν ρώτησα τὶ ἀντελήθηθ. Μοῖ εἶπε πὺς ὁ Ρένφιλδ ξύπνησε λίγο ἴστερα ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα κάπως ταραγμένος κ' ἀρχισε νά προσεύχεται μεγαλοφώνως.

Δέν συνέβη τίποτε ἄλλο; ρώτησα.

— Ὅχι, τίποτε ἄλλο.

— Εἰσαι βέβαιος; Μήπως ἀποκοιμήθηκες;

Ὁ νοσοκόμος ἐφάνηκε ταραγμένος. Ἐτραβίσε διάφορες δικαιολογίας καί κατάλαβα πὺς τὸν εἶχε πάρει ὁ ὕπνος καί δέν εἶδε τί ἐπικολοῦσθαι μετὸν Ρένφιλδ.

Τὸ γεγονός αὐτὸ μ' ἐλύτησε πολὺ. Ἐπίστευα πὺς ἡ ἐπίβλησις θά ἐπετύγχανε καί πὺς θά εἶχαμε σπουδαῖας ἀποκαλύψεις.

Σήμερα ὁ Ἀρκερ ἔφυγε πρωὶ γιὰ νά συνεχίσῃ τὰς ἐρεῖνας του. Τὸ ἴδιο θά κάμουν καί ὁ Ἀρθούρος μετὸν Κονίνθ Μόρρις. Ἄν τὰ κιβώτια τοῦ κόμητος βρεθῶν ὅλα στὰς νέας διευθύνσεις, ὁ ἀγὼν μας θά τελειώσῃ γρήγορα. Θά τὸν συλλάβωμε καί θά τὸν θανατώσουμε τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας, ὅποτε ἀδυνατεῖ νά κάμῃ κακὸ καί ἀναπαύεται βυθισμένος σὲ λήθαργον.

Βρῆδυτ-ρον.—Ὁ Βάν Ἐλισγ εἶχε πάει σὺν Βρετανικῷ μουσεῖῳ νά μελετήσῃ μερικὰ παλαιὰ συγγραμμάτια πού γράφουν περὶ μαγείας καί βουκολάγων. Ποῦς θά μπορούσε νά παραστήῃ πὺς συμβαίνει ἓνα τόσο παράδοξο πρᾶγμα σήμερα σὺν Λονδίνο;

Ὅταν ὅλοι ἐγγύριαν συσκεψίθηκαμε περὶ τῆς πορείας πού θ' ἀκολουθοῦσαμε. Ἐπρεπε χωρίς νά χάνουμε καιρὸ νά ἐρευνήσουμε τὰ νέα χρησφύγετα τοῦ κόμητος.

Ἐξαφνὰ ἐνῶ μιλούσαμε καί ὁ κ. Ἀρκερ ἀφηγεῖτο τὰ τῶν νέων τὸν ἐνεργεῖαν, ἓνας νοσοκόμος ἦλθε τρέχοντας καί με εἰδοποίησε πὺς συνέβη σὺν Ρένφιλδ κάποιον θορυβισμό. Ἀκούσαμε πρᾶγματι νὰ φθάνουν ἀπὸ τὸ δωμάτιο τὸν τρομερὴς κραυγές.

— Τὶ συμβαίνει ἀκριβῶς; ρώτησα τὸν νοσοκόμῳ τρέχοντα σὺν δωμάτιῳ τοῦ ἀσθενεῖος.

— Ἀκούσαμε βογγητὰ, εἶπεν ὁ νοσοκόμος, ἀνοίξαμε τὸ δωμάτιόν του καί τὸν βρήκαμε πεσμένον κάτω καταματωμένον, νά βογγᾷ καί νά στεναίξῃ!

Ἡμερολόγιον τοῦ ἱατροῦ Σουάρδ

[Συνέχεια]

Όκτ-βρίου 3.—Ὅταν μίλησα σὺν δωμάτιῳ τοῦ Ρένφιλδ τὸν

είδα να βρίσκεται πεσμένος στο πλευρό, μέσα σε μιὰ λήνη αίματος, ποτὴρ ἀκόμα ἀπ' τὴς πληγῆς ποῖτε στὸ πρόσωπο. Ποιὸς τὸν χτύπησε ὁμοῦ; Μέσα στὸ δωμάτιό του δὲν ἦταν ἄλλες κανεῖς. Φαίνονταν ἐν τούτοις σὰν νὰ τὸν εἶχε ἀρπάξει κάποιος καὶ νὰ τὸν εἶχε τινάξει κάτω μ' ὄρμη. Ἐτοῖ ἐξηγούντο καὶ αἱ πληγαὶ του.

Τὸν ἐξήτασα ἀμέσως καὶ ἡ καταπληξίς μου ἐμεγάλωσε. Ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς ἦταν σοβαρότερος τραυματισμένος ἀπ' ὅσο ἐνόησα. Τὸ ἕνα τοῦ χεῖρ εἶχε πᾶθει ἐξάρθρωσι καὶ εἶχε σπασμένο τὸ ἕνα τοῦ ποδὶ!

— Μοῖ φαίνεται πὼς εἶναι σπασμένη καὶ ἡ ράχη του, μοῖ εἶπε ἐνὰς τῶν νοσοκόμων.

Δὲ μποροῦσα νὰ καταλάβω πὼς ἐτραυματίσθη ἔτσι παράδοξα. Ἐπῶσε καὶ τὴ ράχη του καὶ τὰ μοῦτρα του χωρὶς νὰ τὸν χτυπήσῃ κανένας. Ἀπὸ τὴς πληγῆς μάλιστα τοῦ προσώπου εἶχε σχηματισθῇ ἡ λήνη τοῦ αίματος ποῦ εἶταν γύρω του.

Ὁ ἐπιστάτης μοῖ εἶπε:

— Δὲ μπορῶ νὰ τὸ ἐξηγήσω αὐτό. Μποροῦσε νὰ πέσῃ μπρούμυτα καὶ νὰ σπάσῃ μόνο τὰ μοῦτρα του ἢ νὰ πέσῃ μετὰ τὴν πλάτη καὶ νὰ σπάσῃ μόνο τὴν πλάτη του. Μὰ καὶ τὰ δύο μαζί εἶναι πρᾶγμα ἀφάνταστο!

— Πήγαινε, τὸν εἶπα, νὰ παρακαλέσῃς ἐκ μέρους μου τὸν καθηγητὴ κ. Βῆν Ἐλσιγγ νὰ ἔλθῃ ἀμέσως ἐδῶ.

Σὲ λίγα λεπτὰ ὁ κ. καθηγητὴς ἔφτασε.

Μόλις εἶδε τὸν Ρένφιλντ καταγῆς τὸν ἐξοίταζε μὲ προσοχὴν καὶ κατόπιν, στρέφοντας σ' ἐμένα, σὰ νὰ εἶχε διαβάσει σὰ μάτια μου τὴ σκέψις μου, εἶπε μὲ πόνον τοῦ ποδοῦ μεταγερτοῦ, προφανῶς ἐνεκα τῆς παρουσίας τοῦ ἐπιστάτου:

— Ἀ! συνέβη ἕνα αὐτίμα. Χρηάζεται ὁ τραυματίας προσεκτικὴ ἐπαγρύπνησι καὶ πολλὰς φροντίδας. Θὰ μείνω μαζί σας γιὰ νὰ τὸν περιποιηθῶμε, ἀλλὰ πρέπει πρῶτα νὰ ντυθῶ. Ἐφτάσα ἀμέσως.

Σὲ λίγα λεπτὰ ξαναγύρισε μὲ τὰ ἐργαλεῖα του. Πρὶν ἀκόμα ρίξῃ ἕνα βλέμμα στὸν τραυματία μοῖ εἶπε στὸ αὐτί:

— Στείλε τὸν ἐπιστάτην ἔξω. Πρέπει νὰ εἰμαστε μόνοι στὰν θὰ συνέλθῃ ὁ Ρένφιλντ μετὰ τὴν ἐγγχείρισιν.

Πράγματι ἐγὼ ἐστράφηκα πρὸς τὸν ἐπιστάτην καὶ τοῖ εἶπα.

— Πρὸς τὸ παρὸν μπορεῖς νὰ πηγαίνῃς. Δὲν σὲ χρειάζομαστε. Ὁ κ. καθηγητὴς θὰ ἐγγχείρῃ τὸν τραυματία.

Μόλις ἀπεσπύθη ὁ ἐπιστάτης, ἐμεῖς ἐνεργήσαμε λεπτομερῆ ἐξέτασι τοῦ τραυματία. Οἱ μὲν ὡλεσες τοῦ προσώπου εἶταν ἐπιλόκλητοι. Τὸ βαρὺ τραῦμα εἶταν ἕνα πρὸς τὰ μέσα σπᾶσιμο τοῦ κρανίου ποῦ ἔφτανε ὡς τὸν κινητήριον τένοντα.

Ὁ καθηγητὴς σκέφτηκε μιὰ στιγμή καὶ εἶπε:

— Πρέπει νὰ ἐλαττώσουμε τὴν πίεσι καὶ νὰ ἐπαναφέρουμε, ὅσο μποροῦμε, μιὰ κανονικότητα στὴν κυκλοφορίαν. Ὁλόκληρος ὁ τένονας φαίνεται βλαμμένος.

Καθὼς μιλοῦσε ἀκούστηκε ἐλαφρὸ χτύπημα στὴν πόρτα. Ἐπῆγα καὶ ἀνοίξα μιὰ βολῆκα τὸν Ἀρθούρο καὶ τὸν Κουίνου.

— Ἄκουσα τὸν ὑπὸπρῆτί σας, μοῖ εἶπε ὁ Ἀρθούρος, νὰ φωνάζῃ τὸν κ. καθηγητὴ καὶ νὰ τοῦ κινήν λόγῳ γιὰ τὸ δυστύχημα. Ἐπῆρα καὶ τὸν Κουίνου καὶ ἤρθαμε. Μποροῦμε νὰ μπειμε;

Ἐμπήκαν, στὰν ὁ Κουίνου εἶδε τὰ χάλια τοῦ Ρένφιλντ δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ καὶ φώναξε:

— Θεέ μου! Τί τοῦ συνέβη; Τὸ δυστυχισμένο!

Τοῦ ἀπάντησα μὲ λίγα λόγια καὶ τοῖ εἶπα διὰ ἐλπίδας νὰ συνέλθῃ εὐθὺς μολὶς τελειώσῃ ἡ ἐγγχείρισιν.

Ὅσο ἐπεριμέναμε τὰ λεπτὰ ἐφαίνοντο ἀτελείωτα. Σιγὰ - σιγὰ ἄρχισε νὰ ξαναγχεῖται ἡ ἀναπνοὴ τοῦ τραυματία κατὰ διαλειμματα.

Καθεὶ στιγμὴ φαινότανε σὰ νὰθελε ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια του καὶ νὰ μιλήσῃ, ἀλλὰ ἀμέσως ἐπακολουθοῦσε μιὰ σπασμοειδὴ πνοὴ καὶ ξανάφευγε σὲ βαθύτερη ἀνασπῆσι. Ὅσο καὶ ἂν εἴμαι συνειδημένος σὲ παρόμοια θεάματα, ἡ ὁδὸν αὐτὴ καὶ ἡ ἀγωνία ποῦ παρεκκλίνοντο μὲ ἐλαιοῦσαν τρομερά. Ἡ σιωπὴ τέλος ἐγινε ἀγωνιώδης. Ἐξοίτασα τοὺς συντόφορος μου τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλο καὶ κατάλαβα ἀπὸ τὰ μάτια τους διὰ καὶ αὐτοὶ ἠσθάνοντο τὸ ἴδιον.

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΧΤΥΠΗΜΕΝΟΥ

Ἡ κλήρωσις διὰ τὴν ἀνομοιὴν τῶν βραβείων εἰς τοὺς λύτας τοῦ διαγωνισμοῦ τοῦ **Ἐρωτοχτυπημένου** θὰ γίνῃ τὴν Δευτέραν, 11 τοῦ μηνός, στὰς 6 μ.μ. σὰ γραφεῖα μας. Κατ' αὐτὴν δύνανται νὰ παραστοῦν ὅσοι ἐπιθυμοῦσι.

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς κλήρωσεως θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχές φύλλον, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ δημοσιευθῇ καὶ ὁ γέως διαγωνισμοῦ τοῦ **«Μπρυκέτου»**, διασεβαστικὸς καὶ ἐνδιαφέρον.

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ΜΑΣΣΑΛΙΩΤΙΚΑ

Τὰ καλὰ καὶ τὰ ἀνάποδα

Ὁ Ζάν καὶ ὁ Πέτρος εἶχαν καιρὸ νὰ ἰδοῦντο.

— Αἱ, Πέτρο... Γεῖά σου.

— Γεῖά σου Ζάν. Τί γινόμεστε;

— Καθόλου καλὰ, φίλε μου. Ἐπαντρεύθηκα.

— Τὰ συγχαρητήρια μου.

— Νὰ μὴ συγχαίρῃς. Ἐπεσε σὲ μιὰ γυναῖκα ἀφόρητη. Μὲγαيرا, τίγρις, φίλε μου.

— Σὲ λιποῦμαι, καθήμεν.

— Νὰ μὴ μὲ λιπᾶσαι καὶ τόσο πολὺ γιὰτι μοῦ ἔδωσε προῖκα ἐκατὸ χιλιάδες δραχμῆς.

— Ἐκατὸ χιλιάδες; Τότε, λαμπρά.

— Ὅχι καὶ τόσο λαμπρά γιὰτι μὲ τῆς ἐκατὸ χιλιάδες ἀγόρασα κάμπους ἀγέλαδες ποῦ ἐψόφραγαν ὄλες.

— Τί ἀτύχια.

— Ἀτυχία δηλαδὴ ὄχι, γιὰτι ἐπούλησα σὲ πολὺ καλὴ τιμὴ τὰ δερμάτια τους.

— Τότε διορθώθηκαν τὰ πράγματα.

— Δὲν μπορῶ δυστυχῶς νὰ εἰπῶ πὼς διορθώθηκαν γιὰτι ἡ τράπεζα ποῦ εἶχα καταθέσῃ τὰ χρήματα ἔπιασε φωτιά καὶ ἐκάησαν ὅλα.

— Τί μεγάλο δυστύχημα.

— Ὁ, καθόλου δυστύχημα. Ἡ γυναῖκα μου ἦταν μέσα στὴν τράπεζα ἐκείνη τὴν ὥρα καὶ κίχρε κ' αὐτή.

Ἡ πληρωμὴ τοῦ γιγτροῦ

Τὸν περασμένο μῆνα ὁ κ. Μπεζέρ ἀδιανέτησε κ' ἔπεσε στὸ κρεβάτι νομίζοντας πὼς ἦταν βαρεῖ ἀρρωστος. Ὁ γιγτροῦς ὁ κ. Ζοῦν τὸν ἐπισκέπτετο καὶ τοῦ ἔδινε ὁλοένα καὶ μόνο ὀρμακο νερὸ μὲ γλυκάνισον, ἀφοῦ ὁ ἀρρωστος δὲν εἶχε τίποτε.

Σὲ καμμίαι δεκαπενταετάρια ἡμέρες ἐκεῖνος σηκώθηκε καὶ τὴν πρώτη Κυριακὴ ἔπῃγε στοῦ γιγτροῦ.

— Καλὴμέρα, γιγτρέ μου.

— Καλὸς τὸν Μπεζέρ. Ποῦ πάει τὸ κουράγιον;

— Πολὺ καλὰ. Ἐγίνα θηρίον. Ἡρῶα νὰ σὰς πληρώσω.

— Ὁ, δὲν εἶνε καμμίαι βία.

— Ἀ, μὲ συγχωρεῖτε. Οἱ καλοὶ λογαριασμοὶ γάουνον τοὺς καλοὺς φίλους. Λοιπὸν τί σὰς ὀφείλω;

— Ἀφοῦ τὸ θέλετε, δώδεκα ἐπισκέψεις.

— Δώδεκα σήμερον. Λοιπὸν ὀρεβουράν γιγτρέ, εἶπε ὁ Μπεζέρ ἐσηκώθη νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ βεῖλ τὸ χεῖρ στὴν τσέπη.

— Ποῦ πάτε; εἶπε ἐκπληκτος ὁ γιγτροῦς.

Εἶπατε. ὑποθέτω. οἱ θὰ μ' ἐπληρώνατε.

— Βέβαιον. Εἶπατε πὼς σὰς ὀφείλω δώδεκα ἐπισκέψεις. Σὰς ἀπόδοσα τὴ μίαν. Μένουν ἀκόμη ἔνδεκα ἐπισκέψεις. Εἶνε κάπως πολλές, ἀλλὰ μὴν ἀνησιγχεῖτε, γιγτρέ μου. Θὰ ἔρθω ἄλλες ἔνδεκα φορὲς. Κάνω πάντοτε ἐν τάξει τῆς δουλειῆς μου.

Ἡ Παντογνωσις τοῦ Πάπα

Ὁ Τιτὲν ἦταν καμαριέρης τοῦ Πάπα. Κάθε πρωὶ ἐμπαινε στὴ κρεββατοκάμαρα τοῦ Ποντιφίκοις καὶ τοῦ ἔβαλε ὅπως ἐπέβαλλε τὸ πρωτοκόλλον.

— Ἀγιε Πάτερ. Εἶνε ἑπτὰ ἡ ὥρα καὶ κάνει ὥρατιο καιρὸ.

Ὁ Πάπας τοῦ ἀπάντοις στερεοτύπος.

— Τέκνον μου, ὁ Θεὸς μόνος καὶ ἐγὼ τὸ γνωρίζομεν.

Μιά μέρη ἡ ἀγότης τὸν ἔλειπε ἀπὸ ἀδιαθεσίαν δὲν μποροῦσε νὰ σηκωθῇ. Εἶρε βαρυνομένη κατὰ τὰ χαράματα.

Ὁ καμαριέρης ἀφοῦ ἔπῃγε ματαίως στὴς ἐπτὰ τὸ πρωὶ, ἔλειπε στὴς ὀκτὼ καὶ ὀκτερε στὴς ἑννέα, ξαναγύρισε κατὰ τὸ μεσημέρι.

Ἀνοίξε τὰ παραπετάσματα καὶ τοῦ ἐπανεῖλαβε ὅπως ἐπέβαλλε τὸ πρωτοκόλλον.

— Ἀγιε Πάτερ εἶνε ἑπτὰ ἡ ὥρα καὶ κάνει ὥρατιο καιρὸ.

Ὁ Πάπας ἐξῆντησε ἐπὶ τέλους καὶ τοῖ εἶπε:

— Τέκνον μου. Ὁ Θεὸς μόνος καὶ ἐγὼ τὸ γνωρίζομεν.

Τότε ὁ καμαριέρης φουριασμένος τοῖ εἶπε.

— Αἱ, λοιπὸν, καὶ οἱ δύο σας δὲν ξέρετε τί σὰς γίνεται. Εἶνε μεσημέρι καὶ βρέχει.

Ριγολῶ

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ πρὸς ἀγορὰν τὰ κάτωθι βιβλία: Τὸ «Τσάκωμα τ' Αἱ Ρόκκοι» μετὰφρ. Γουζέλη. Ὁ Βασίλειος τὸν Βουγὼν ὑπὸ Ἑδμ. Ἀμπου, μετὰφρ. «Συλλογὴ Ληρωδῶν Ἀσμάτων» Ζαμπέλιου, «Σονέτα» Στ. Μαρτζώνη, «Ἐξοτικὰ» ποιητῆ. Ι. Πολέμη. «Τὸ Φίλημα» ποιητῆ. Γ. Τερτσέτη. «Ἀνθρώπος τοῦ Κοσμοῦ» Γρ. Σενοπούλου. Γράψατε κ. Χ. Σταμ. περιοδ. «Μπουκέτο».

